ماته آئينه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

ليوني ته چا وئيل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
په خندا شو وئيل ,, ماته آئينه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ـــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ـــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ـــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ـــــ ۱۰۰۰
* بیعه ـــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ـــــ بخش سنز جنگي محله پېښور
* کمپوزر ـــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ـــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې ساندي فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل خټک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمٰی شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبېرت حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان خټک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي.

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړۀ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوټوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله.ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے .او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوې ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زۀ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغۀ د عاجزۍ ، د هغۀ بې غرضې او د هغۀ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئینه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لا نورې هم پیاوړې شي ۔چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خیر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه، متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د یوې ورې ذرې غونډې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل پــه تــکل کښې ســرګــردانــه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,, لاشـعور ،، نــه د ,, شـعور ،، پــه درشـل قـدم ږدم نـو تینـدک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون ورې ورې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څړیکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو پـه ورانــه هـدیره کښــې ځوړنـد سـر ولاړ ملامتــه ,, احسـاس ،، تـه وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تـار پـه تـار شـي ـ زمـا د ,,امېد ،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راتـه ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپـل ځان نـه اویرېږم د هر وېښتـۀ نـه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شـاعرۍ او د افسـانه نګـارۍ د رمـوزو سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نۀ يم ـ نۀ پوهېږم چې د غه حق مې ,, لاشعوري طور ،، تر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کوي زما دپاره دغه بس ده چې د خپلې مور ,, پښتو ژبې ،، په اوربل کښې مې د يو بل ګل د ايښودو هڅه اوکړه ـ هم په دې مې احساس او ضمير دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قيصه په شونډو زما راغله
احساساتو ترينه جوړه افسانه کړه

په مينه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د ریښتنې واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

❋	تندرونه	۱۲
❋	ماته آئينه	۲۰
❋	د شپې سيورے	۲۵
❋	ما معاف کړه	۳۱
❋	شناختي کارډ	۳۷
❋	ټيټې سترګې	۴۱
❋	څادر	۴۵
❋	ليکوال	۵۲
❋	خيالے	۶۵
❋	تهينکس ګاډ	۷۲
❋	اخبار	۷۷
❋	تصوير	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋	قتل	۸۸
❋	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
❋	اوچې اوښکې	۱۰۰
❋	اخري خط	۱۰۵
❋	انصاف	۱۱۴
❋	په تول پوره	۱۲۰
❋	مور	۱۲۷
❋	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنـدرونـه

د ګـل مرجـانې پـه سـترګو کښـې نـاقلاره اوښـکې تلـې راتلې . هغې ته نۀ خو د شپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه . نۀ ئې د اسمان په بريښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ . خو چې کله به ئې په لرې واؤرينو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړهٔ پرېوځي.

هغه د خپلې خیمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنا دخیمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپیا خوره وه. خود هغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خیمې ته کتل چې پکښې دلالټېن تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې څوارلس کلن زوئے ,,شین ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودهٔ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,ورېمه،، لاهغسې ویښه وه. ګل مرجانه د څهٔ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خیمې ته راغله په خپلې لور راټيټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, ورېمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لا نهٔ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړې شوې. ځان سره پټه پټهٔ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څهٔ وئیل غوښتل چې بیا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خیرن شلیدلي پیڅکي اوچې کړې. او بیا د خیمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وریځو زغلیدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته یاد شول چې ,,سید اغا،، به هغه په ورکوتوالي څومره چیړله او چې کله به ئې ورته د وادهٔ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيل چې د ,, ماما زويه ،، ما سره دا خبرې مۀ كوه . د ژوند هېڅ پته نۀ لګي ،، او بيا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سيد اغا كور ته په سره ډولۍ كښې راغله . په هغه ورځ ګل مرجانه ځومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نۀ ؤ كړے .

د وادۀ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه كښې ولاړه وه . او چې تر څو به اغا كور ته نۀ ؤ راغلے . ګل مرجانې به ګوټ اوبۀ قدرې هم نۀ څښلې . اغا خو څو ځله پوهه كړه چې ,, لېونۍ زۀ خو په دفتر كښې ډېر خۀ وخورم وڅښم ته ولې داسې ځان ورې ترېې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئيل چې ,, د ماما زويه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړۀ نۀ كېږي اغا به د مينې په ډكو سترګو ګل مرجانې ته وكتل او بيا به دواړه د خندا نه شنه شول .

او بيا چې كله د ګل مرجانې غېږه په شين ګل ډكه شوه نو مينه نوره هم سېوا شوه . ګل مرجانې ته هغه شپه هم ياده شوه چې كله اغا ساه نيولې كور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاكه خاوره استعماري قواؤ قدم ايښے دے . د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے . تۀ راته ووايه چې زۀ څۀ وكړم . د ګل مرجانې په سترګو كښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټې اوښکې راغلې ـ زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې ـ د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي ـ په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه ـ اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي ـ بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په ښتي اواز کښې ئې ووې ،، د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ ـ فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم ـ ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو ـ

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه ـ چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه ـ ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه ـ سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ،، زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،، ـ

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله ـ د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته ـ د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اوریدې خو په زړهٔ ئې زغم تېرولو. د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه . ،،وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې . خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودهٔ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې . وړمې به د مور په غېږ کښې سر اېښودے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه .

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې ځارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ . د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې . چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو . هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ . ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ،، بچیه تهٔ ولې ویښ شوے ئې ،، ،، مورې دا تپوس زهٔ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تهٔ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څهٔ لټوې ،، . شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل . سیلۍ نوره هم سېوا شوه . ګل مرجانې زوې له هیڅ جواب ورنهٔ کړو . او په درنو قدمونو د ،،وړمې ،، خواله لاړه . لس کلنې ماشومې ،، وړمې ،، سترګې وغړولې . مور په تندې ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وربمې د تبې دلاسه سرګردانه ده . زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خيمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونيوؤ ,, په دې نيمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هيبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپيدا کړم ،، شين ګل ساه نيولي ووې ګل مرجانې يو سوړ اسوېلے وکړو . شين ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو . او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نيمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په يو لنډ نظر وربمې ته وکتل او بيا د يو ساعت دپاره فکر يوړه . هغې شين ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وربمې سره کښېنه زۀ دا دے راځم ،، شين ګل به څۀ وئيل چې مور ئې په شغ د خيمې نه ووته او شين ګل غلے ولاړ پاتې شو .

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه . د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې . هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسيده نو پښه نيولې شوه . هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې يو دروند اسماني بوج راپرېوتے وي . ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل . هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپينې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي . هغه په يو ځائے اتاله ودرېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو . چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ . د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتهٔ نېغ ودرېدل . چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو . او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو . څهٔ ساعت تېر نهٔ ؤ چې د لالټین یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه . ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه . رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله . هغه شین ګل ؤ په وارخطایۍ ئې مور ته ووې موري ! زر واپس شه په ورمې څهٔ چل شوے دے .

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي . په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټین په تته رڼا کښې په ورمې رانښکته شوه نو ورمې ورو غوندې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,موري بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, ورمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څهٔ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واؤریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايي کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ ور مې ته راګرځولو نو د ورمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل ناليدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تــه رانغلـــې زۀ دا ســـتا پــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـاتـه آئـینـه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عـام مـازیګر ؤ. ټول ښار په لوګو کښې پټ ؤ. ولې د شاهي جومات په لوړو منـارو لااوس هـم د شـفق رنګونـه واضـحه ښـکاریدل . ددغـه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خونـد د قـرآن پـاک تـلاوت کولـو او څـوک د مـازیګر د نمانځۀ نه پس د امـام صـیب خبـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اوریدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خوریدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیر ګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, میني ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ څارنه کوله او چې کله به ئې د زړهٔ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ,,میني،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,, توبه خدایه توبه ،، هغهٔ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغهٔ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغهٔ زړهٔ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختې رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودرېدو کله به ئې د ګونګروګانو شرنګا سره د زړهٔ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغهٔ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نهٔ پوهېدو ـ

د مابښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغهٔ په مات زړهٔ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نهٔ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نهٔ ورتلو ـ هغهٔ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوی وي. بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټهان ګټهان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغۀ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښته.

,, وریځې ،، د هغۀ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوتهه اوبۀ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې. او بیا د شپې په توره تیارۀ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغۀ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړۀ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغۀ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندې خوله ئې اوچه کړه او بیا نیغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه. ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نۀ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو. ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونۀ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس، ، تل په وینو کښې لړلې شوې ؤ.

چې مې د فکر آئینه ماته شوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سيورے

ټوله ورځ واؤرې وريدلې وې خو د اسمان په مخ لا اوس هم تورې او ګورې وريځې ګرځېدې راګرځېدې . کله کله به اوښان اوښان يو خوا بل خوا روانې شوې او په مينځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي . شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپینو واؤرو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه یو بل ته ډېر څۀ وئیل غواړي. چې شپه په غزیدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ یخه سیلۍ راوالوته. څو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سیلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بیا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختیار کړو. تورو او ګورو وریځو یو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې. ګېر چاپیره داسې نوره تیارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ویریده. او چې کله به سیلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو. د کلي سپو به د اسمان بربښیدو ته ؤغپل خو یخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې. کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے. خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ. څۀ ساعت پس سیلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاڼۀ وارۀ راپرېوتل. لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د یو مئین په مخ ناقراره اوښکې کړېږې ورېږې روانې شي.

په دې ځول او طوفان کښې سیاله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه. سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ تولې ونې تېل ناتېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه څادر هم پورته کړو. خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تیارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل. چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي.

هغې به دغه ژړا اوریده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې. چې شپه نوره هم وغزیده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه. سیاله وبوږنیده رڼا ته ئې په غور وکتل. رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائې ولاړه وه. او بیا د هغې په لور را روانه شوه. په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ. ځول دنیا په مخه اخستې وه. او سیاله دغه سیوري ته فکر وړې وه.

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څۀ فاصله باندې ودریده. ولې سیوري لااوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په تال جوتې خوړې. سیالې ساه رابښکلې وه. ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسیدو. ,, تۀ څوک ئې،، سیوري پوښتنه وکړه. د سیالې تول وجود وبوږنیدو. په یخه یخنۍ کښې ئې په تندې توده توده خوله راماته شوه. په رپیدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـهٔ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دې ځـول او طوفـان کښـې دلتـه څهٔ کوې ، ، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه ـ سیاله ټولـه خولـه شـوه ـ بې اختیـاره ئـې د خـولې نـه وختـل ,, زهٔ پـه ... زهٔ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلې یم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سیوري په لهجه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائي وه ـ

سیالۍ نهٔ غوښـتل چـې وړانـدې څهٔ ووائـي څـو نـاقراره سلګو ئې د زړهٔ خبره خولې ته راوسته هغې په غـور سـیوري تـه وکتل او بیا ئې ټوله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالۍ ژوند ناقراره کـړے ؤ ـ او ځـان ورتـه مجـرم ښـکارېدو ـ د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالۍ مئین ؤ ـ خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفـان پـه شـپه ئـې پـه چـاړو ټوټې ټوټې کـړے ؤ ـ او د هغـهٔ لاش ئـې بیـا د کلـي لـوئے نهـر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګېـدلې چـې د کلـي پـه تاټـه کښـې د هغـهٔ د بـوډا او غریـب پـلار د خبرې اورېدو دپاره هیڅوک هم نهٔ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالۍ ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پـلار نیکـهٔ په لمن داغ لګېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه .او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې .سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه .خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه .د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې .د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ .د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ .په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې .

د سیالې خوله وازه پاتې شوه .بیا ئې په وار خطایئ ووې .,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لاځۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو .ورسره د باران کړې وړې شیبې هم راغلې .په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل.رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه .او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو .د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل.رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه .د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ، ، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ، ، د قبر سر ته مړ بیا موندو .

پـه سلګو کبنې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريږ زۀ ...زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم .ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماريږ صرف او صرف تا...زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوري نو لېونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے يم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے ليدلے ... منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووايه کنه اے بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ وېرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم ماريې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د ماريې تصوير ئې سينې پورې جوخت کړو. د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخيال په نيلی سور کړو. او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو. ډيوه لااوس هم د هغۀ سرته بليده. باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شيبه تيزه شوه. هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د ماريې تصوير ئې سينې سره نور هم جوخت کړو.

,, ماريه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختياره راوربدلې وه. هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د ماريې خبرې راياد ې شوې. هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو. ولې ماريې ته پته نۀ وه بيا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مينه وه او د مينې غوښتنه وه. هغۀ بې اختياره اسويلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله. هغۀ سترګې وغړولې ډيوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے. د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بيا بيا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو. د شپې په توره تيارۀ کښې د باران شبو يو بل پورې خنداکوله. هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل. بیا ئې دروازه بنده کړه او لا کمرې ته رارسېدلے نۀ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د ماریې اواز هم ملګرے ؤ. ,,شابه دروازه بیرته کړه تږوله لونده شومه ،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلي وي. د کمرې په مینځ کښې اټالـه ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغۀ د ماریې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې. د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د ماریې د ژړا اواز هم راتلو.

هغۀ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې. او بیا چې څنګه هغۀ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو. هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي. د هغۀ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو. د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه. تږول ساه ساه شو. د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپورې چورلکونه خوړل. هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د ماریې خنداګانې اورېدې. په رپېدونکو لاسونو ئې د ماریې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زهٔ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودهٔ کړه ـ ـ ـ ما اودهٔ کړه ،، هغهٔ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغهٔ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسیدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغهٔ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغهٔ لفافې ته وکتل زړهٔ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د ماریې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغهٔ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګري په شان ښکاره شو ځوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتهٔ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغهٔ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکاریدو هغه کمرې ته دننه راغے د ماریې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغهٔ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د مارېي تصوير هم د هغۀ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پیوند د شال او شړۍ نۀ شي
پۀ رڼا ورځې باندې مۀ وينه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارۀ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اورېدے شوے ؤ . او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې . ,, کرمے ،، ورومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو . هغۀ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نۀ شوه کولے . خو د ژوبلو کسانو زبیرګي ، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې . هغۀ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې وربانديږ د تورو او ګورو وريځو داسې تور څادر خو ؤ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې ليدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې . بيا ئې د خپلې بيټرۍ پۀ رڼا د يو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل . د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د اميد ډيوې بلې کړې خو کرمي بيا بيټري بله نۀ کړه او په توره تيارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه يو يو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپيدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول . خو چې کله به ژوبل کس زبيرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل .

او بيا هغه ,, يو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبيرګے ئې کولو . کرمي يوه اوږده ساه راښکه او په اطمينان سره ئې ورله په جيبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راويستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بيا ... په دغه توره تيارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله . کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جيب ته کړه .

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼاګانې وليدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې . هغۀ زر په دغه تيارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې يو اړخ ته شو او چې بيا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ .

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے . په کور کښې چپه چپيا وه . هغهٔ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کښې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړهٔ کښې ئې د ګړۍ د قيمت په حقله اندازې لګولې . يوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه . او بيا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل . په دغه ذهني کشمکش کښې د کرمي سترګې ورغلې .

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځهٔ له پاڅېدلې وه . هغې په خوب اودهٔ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بيا ئې د هغهٔ په لاس ګړۍ تـه پـام شـو نـو زړهٔ ئې بې اختيـاره ودانګل . هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راويښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور تـه پـه غصـه وکتـل او ورته ئې ووې ,, څهٔ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطايۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرتـه وه؟ ،، کرمـي ورتـه سمدسـتي جواب ورکړو ,, ... دا ... دا خو زما د يو ملګري ده ،، مـور ئـې زوئـے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورتـه ئـې ووې ,, هلکـه بهـانې مـهٔ جـوړوه . سـمه خبـره وکـړه دا ګـړۍ چرتـه وه . کـرمے د مـور پـه دوبـاره پوښـتنه لـږ وُيريـدو او مـور تـه ئـې ووې ,,دا ... خو ما اخستې ده د بـر کلـي د اول خـان نـه ،، مـور ئـې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئي وئيل ,, په سترګو ړوندي شي دا خو دي د پلار ګړۍ ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتيدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبے نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پريوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپــلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې يو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئيل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بيا به يو خوا ته يوازې کښيناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غم له په خپله سينه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې څو کاله پس د هغې د معصومیت سره ,, څوانۍ ، ، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپین مخ د رنګونو پټ پټانې سپوا کېدل. په زړو او خیرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګنې ,, نازپرې، ، ددې کور نوکره ده. د مشر خان لونړه به د نازپرې ښائست ته تېنګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله. خو نازپرې دغه ,,نازونو، ، ته ځان نیولے ؤ. ځکه چې د خدائے پاک په لویه دنیا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ.

یوه ورځ چې ,, غټه بي بي ، ، د خپل کشري ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ. ,,نازپرې، ، چې د کور کارونه راغونډول نو بیا د پاسه غرمه وه. هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټي اختر له جوړې کړې وې. هغې یو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بیا د ماسپښین د مانځۀ د تیارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته. هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې یوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده. دا غالباً د هغې د مایوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسیدو او بیا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه .مخامخ مشر خان ولاړ ؤ .هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې .ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سېوا بل هیڅ هم نۀ ؤ .

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه .,, غټې بي بي ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې .مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولې شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل .غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقیدل....د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بیا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ چې د هغـهٔ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـې نـه راووتـه او کـوزې ستړګې په شغ کور ته ننوته.

کــه دې ســترګې د شعـور کلـه بينا کړې
د خپل ذات په آئينه کښې به ,, ځان ،، وينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره څوړنــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئے دريـاب کښـې ئـې غـوپې وهلې .بيـا ئـې سـر راپورته کړو .يو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرين کور ,,برګو، ، ته وکتـل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بيا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چې داسې چاؤدلي وو لکـه چې چا پـه تيـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ ـ ولې ,,جاولو،، بېخي تور کړے ؤ ـ د هغۀ سترګو کښې يو ځو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار دے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تپې بې مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه څۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو وېښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ؤ هغۀ په دويم نظر په خپلې مور باندې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماری له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ؤ ليدلے ـ هغۀ د الماری په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ؤ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ؤ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکې ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي،، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلې غوندې وخندل.

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ،، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه بانډه کښې وسیدو. په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډے راؤړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختې به ئې د لرګو ګېډے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرڅ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه،،.

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خېرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به سترے سترے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اودرېدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ ـ په مخ به ئې غټې غټې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړۀ تل ته کوزیدو ـ هغۀ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کۀ خیر وي د جومات د مولوي صیب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نۀ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ ـ په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل ـ کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو ـ خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو ـ ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو ـ لږ ساعت نه ډېر ساعت ـ هغۀ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده ـ

هغۀ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو ـ ورته به ئې په غور وکتل ـ په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې ـ هغه به ئې په تندي ښکل کړه ـ سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زۀ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګينه سلسله شلوله. هغۀ ځآن سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له يوه ورځ خامخا اخلي. ځکه نو د څو مياشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې. هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئيل چې ,,لالاتا دې خدائے لري زما د سر ځادر خو تۀ ئې،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو. نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه. نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاريدو. خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي،،.

د خيالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په شا کړو او کلي ته راغے. نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل. کباب د هغۀ ډېر خوښ وو. خو د غريبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه. نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنۀ دې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو.

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وينبه تېره کړه. کله به ئې وئيل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئې اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لرګي نۀ راوړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئيل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئې دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو. ,, دا په څو روپۍ د ے؟ ،، کشمالي غلي غوندي ووې. ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي. هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ وُ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېد ے شي.

د کشمالي په سترګو تیارهٔ خوره وه. د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو . هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې . دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځهٔ سوه او درې اویا اوختې.

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه. او مرۍ ئې وننښته. بیا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډه ے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خیتې غوښتنې بیخي هیرې وې. هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغهٔ په سر وي. دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاریدو. په هغهٔ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه ځادر؟......،، دوکاندر به څۀ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ،، پیخې،، واضحه ښکاریدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دوېم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه ځادر په سر ؤ. د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو.،، د.... داسې بل ځادر شته....،، ،، ولې نشته خو په نغدو،، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل. هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چیپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلې ئې نۀ شو. نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولې نۀ شو. د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول. د هغۀ ذهن ته ډیر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګنړلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې ـ د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خيال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به يوه کريکه اووهله ـ د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے ـ او چې کله هغه د بازار د يوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بيا د يو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ ـ د کلي خلقو رامنډې کړې ـ د کشمالي په مخ تودې تودې وينې راماتې وې ـ هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نيولې وې ـ د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ ـ د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول ـ د هغوي د مخ رنګونه تختيدلي وو ـ په دغه دوؤ کسانو کښې يوه هاغه ميم صيب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، ليدلے ؤ ـ

ميم صيب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه ـ د هغې د مخ نه رنګونه په تيزۍ سره والوتل ـ هغې د کشمالي په مخ د وينو سيلاب نشو ليدے ـ په رپيدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان يو ځل بيا مسکے شو ـ خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپیدونکے لاس میم صیب ته ور اوږد کړو. په کوم کښې هغۀ لا اوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سږېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صیب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے کټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده... نو زړۀ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې توخي په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤریدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابښکلو نو د خپل لالا په وینې وینې مخ ئې سترګې اولګېدې .
هغې بې اختیاره چغې کړې ... ,, دا چا ؟لالا ... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وېښتهٔ ئې شوکول . خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو پـه
خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ تـه
په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغـه ورتـه
په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
...تهٔ ولې خفه کېږې ...تـهٔ اوګوره کنه ... ,, ما ... ما ...خو
درله داد ے ,, څادر ،، راؤړے د ے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي ,, لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال

هغهٔ په يو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته
چې د ,,پښتون کلتور،، روايات لا اوس هم تول ژوندي وو -
ګودرونه اباد وو اخترونه لا ګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا
اوس پټ پناهې او چندروګانې کېدې .په حجرو کښې به د شپې
تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګې د ټنګ سره لا اوس
هم ټپې او چاربيتې وئيلے کېدې .او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر رانغوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چيلم لوګي به په بړګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نيولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئيل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازيګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې يو بل ښۀ په اوبو ووېشتل . خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې د غه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئيل او نۀ به ورته زلمو ورونو غاښونه چيچل . ځکه چې دا د دغه کلي ,,روايات،، وو .

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازيګر زلمو کبډي کوله . د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,,پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل . لوبه به ودرېده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شريک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مستې ساد ګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ څنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړیدل. بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ د دغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،،ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي ،، هم وه. چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هر کله راشه،، ووې. لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولې شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لاهغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګې مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغۀ خپلو دغه احساساتو له نوم نۀ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او ليکوال د هغې د مخ په غوريدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغۀ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, ليکوال صيب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،-

د ليکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نۀ وه - ,, روبي ،، د هغۀ زړۀ ته داسې راننوتې وه چې هغۀ ته د خپل زړۀ درزا ښکاريده - هغه به ټوله ټوله ورځ يوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغۀ دپاره ګران وو - د ليکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغۀ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړۀ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تېرېدل او د روبي مينه د ليکوال په زړۀ کښې نوره هم سېوا کېده -

او بيا يوه ورځ ليکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول ليکونه راغونډ کړل او په دې خيال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لېونۍ ,, مينې،، قيصه په تفصيل سره بيان کړي چې څنګه ورسېدو نو د روبي په ليدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددۀ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرې ـ د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکراني شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لاد چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل څکه نو رپېدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هڅو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لويه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مينه يقين لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د ليکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغۀ نه خپل ليکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بيا راغونډ کړل. د هغۀ مرې وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول ديوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لويه بازي بائيللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاريدو. د خپل ځان مجرم ... د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بيرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور ديوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. په وار خطايۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په ميز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير پروت ؤ ـ هغهٔ په تندۍ دغه تصوير را اوچت کړو ـ نو ورسره ئې د خپلې ښځې ليک هم لاس ته راغے ـ

,, تاته دې روبي مبارک شي ـ ما ستا هر څهٔ ولوستل د وضاحت کولو هېڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زهٔ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تهٔ ... تهٔ زمونږ دلتهون کوشش مهٔ کوه ،، ـ

ليکوال دا هر څهٔ څو څو ځله ولوستل ـ د ,, روبي ،، تصوير ته ئې کتل او بيا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپيا وه ـ هغهٔ يو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نهٔ وو ـ هغهٔ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول ليکونه راغونډ کړل او څهٔ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ايره کېدل او ليکوال ورته د خندا شين ؤ ـ کله به ئې ,, روبي ،، يادوله ـ کله خپله ماشومه لور ,, خوږه ،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې ـ هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل ـ هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نهٔ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ ـ ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روايات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

څو مياشتې خو د کلي خلقو ليکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان يو خوا بل خوا وليدو ـ ولې بيا ئې هېڅ پته ونۀ لګېده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د څوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربيتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې ليکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مينې د لمبو په اور کښې سوزي
هاغه روح به تر ابده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو . د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې . او چې د کومې ورځې نه د مینې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ . نو یو بل ئې خوښ شوي وو . ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه . ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدائشي نوکر ؤ ـ پیدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نیکۀ هم د دې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو ـ

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نۀ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ ـ ولې شېر ګل دومره همت نۀ شو کولے ـ د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل ـ چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه ـ هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ، ، په کرښه سر کېښودو ـ خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته ـ د هغې خاوند د پلار ایکي یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښۀ خبره ، ، هم نۀ شوه کولے ـ هغه به تهوله تهوله شپه یارانو سره بهر ګرځېدو ـ او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې ـ بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده ـ هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ ـ ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څۀ نیمګړي ښکاري ـ

د وادۀ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله ـ کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ بـه ئې د صبر ساه رابنکه ـ

او بیا یـوه ورځ چې د ګلالـۍ د کـور ټول خلق د محمـد خان د زوئې وادهٔ له بر کندي تـه لاړل نو پـه خوشي کـور کښې د ګلالـۍ جـذبات راؤلړزیـدل ـ د هغـې پـه زړهٔ کښـې نـاقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نهٔ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر رابنکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نهٔ منلو خبره وه ځکه نو زړهٔ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بیا اټاله ودرېدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالـۍ بیـا اواز کـړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغـے ـ هغې تـه ورتـه کـور تـه د دننـه راتلـو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالـۍ زړهٔ بې اختیـاره درزېدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شېر ګل پـه مـخ د وار خطـایـۍ رنګونـو نور څهٔ وئیل ـ

د څـهٔ سـاعت دپـاره خاموشـي وه ـ بیـا ګلالـۍ پـه رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زهٔ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زهٔ هر څهٔ کولے شم او تهٔ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زیړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمو سره بزدلي خوند نهٔ کوي ،، هغې د شېر ګل پـه سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ،، زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته وکتل ـ ،،خبر د ے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ بېګا ته د کوټې نه بهر خملې دا زما حکم د ے ،، ګلالۍ دومره قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاځېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان کاکا په نمک رالوئے شو ے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوند ے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به ئې وئیل چې ،، بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ،، ګورې نا ... ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لا محدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورتې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د مابښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې ـ هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي ـ هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم ـ پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه ـ

شپه يخه وه ـ د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې ـ خو د مازيګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم يخې وې چې څنګه څنګه شپه پخيده ـ د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده ـ دوه درې ځله د پيشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو ـ کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل ـ چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بيرته شوه ـ په شېر ګل يوه تبه تله او بله راتله ـ هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده ـ هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بيا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل ـ د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ

څۀ ساعت خاموشي وه او بيا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله ـ هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ويرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل ـ د شېر ګل په ذهن کښې د رسوايۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د ويني چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې ـ ،، دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ، ،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي ـ هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه ـ لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ ـ د هغۀ هر يو رګ بې اختياره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په يو دوه کښې اتباله کړے ؤ ـ هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه ستر ګې لګوي ـ هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو ـ ,, د خان کاکا زوم بيګا د امريکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ ځاروؤ له ګياه راوړم ـ هغه د پلار د پښو اواز اورېدو ـ چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې یو بل طوفان راپورته کړو ـ هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي ـ مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل ـ خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو ـ هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړیتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا بړستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله ـ هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي ـ

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو بړستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه ـ شېر ګل زړۀ کلک ونیولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خیالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو ـ د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خیالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو ـ شېر ګل یوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دیاړې ،، سترے کړے خیالے لا اوس هم بې غمه اودۀ ؤ ـ

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهينكس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله به ئې يو بل ته وکتل ولې بيا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د يو بل د زړۀ درزار اوريدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې دغه اظهار په شونډو راولي. په ديوال باندې يو جولا چاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اوريدے شو او په جاله کښې د نښتې ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوره خوره هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو د غـه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د میني خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهېدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کیږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کېښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ښنتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې.جمال د هغې په خوله لاس کېښودو.او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوؤ.,,داسې مۀ وایه شمیم په ما اعتماد کوه، مکمل اعتماد،، ,,زما په تا مکمل اعتماد دے.خو خدائے خبر جماله...خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم.ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے.دا هر څۀ څنګه اوشو،،.شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې.

,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے.کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے،،.هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې.جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله.,,شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي،،.

په دې اورېدو خدائے خبر شمیم ته څۀ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رپېدونکوشونډو ئې ووې.,,جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څۀ وکړل... زۀ څومره کم عقله یم،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کټ لنګې ته کښیناسته او په دواړه لاسونو کښې ئې خپل مخ کلک ونیو . جمال څۀ ساعت اټاله اودریدو بیا ئې په غریو کښې ووې . ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ، ، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه . ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے . تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم . شمیم زۀ یو شډل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ، ، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه . ,, تۀ نۀ پوهېږې ، ، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه .

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره په خبرو تیزه تیزه لګیا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مینې طوفان غورځنګونه وهل . ,, شمیم داسې مۀ کوه څوک به راننوځي ، ، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه ، ، شمیم په اعتماد ووې . که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ . هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده . د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل . هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوؤ . د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې ـ د شميم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کېفيت اندازه ونۀ لګولې شوه ـ هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شميم په سترګو ايښې وې ـ

او چې بيا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شميم په زيړو تښتيدلو شونډو ايښودې نو د کمرې دروازه په درز بيرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو ـ نوکر په وار خطايۍ رامنډې کړې ,, سر ... خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو ـ جمال په بقو سترګو يو نظر نوکر ته وکتل ,, يو ګلاس اوبۀ ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه ـ د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختياره دانګل سترګې ئې پټې کړې يوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختياره وختل ,,تهينکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حـــالاتـــو زورولے يـــمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نهٔ راتلو چې ګڼي د هغهٔ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے. هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغـهٔ پـه وړانـدې د هغهٔ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي ـ

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي پـه وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ ـ خو هغه مايوسه نهٔ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې ـ ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ ـ پلار بـه د شپې تر ناوختـه پـورې زوي تـه د خپلې نـوکرۍ د زمانې قيصې کولې ـ او زلمي ارشد تـه بـه ئې وئيـل چې زهٔ د هغه ورځې په ارمان يم چې تـا د فـوځ د يـو لـوئے افسـر پـه وردۍ کښې ووينم ـ هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونـه راجمع کـړي وو ـ

او بيـا هغـه ورځ هـم راغلـه چـې ارشـد د کمېشـن پـه وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کـواټ تـه د آئي ايس ايس بي دپاره لاړو ـ او د مقـابلې پـه دغـه منډه کښـې د خپلـو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو ـ د څو ورځو د امتحـان نـه پس چې هغه کور تـه واپس راتلو نو پـه مخ ئې يقين او اعتمـاد دواړو چورلکونه خوړل ـ د ارشد په ليدو د صـوبېدار نېـک عمـل خـان زړهٔ د خوشـحالۍ نـه بـې اختيـاره ودانګـل او د زوي نـه د څـهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو ـ ارشد د خندا شين شو ـ او پلار ته بې اختياره ورتر غاړه وتو او بيا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ايس ايس بي د ټريننګ قيصې کولې ـ او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو ـ

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې ـ مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ سترې کېده ـ ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خيرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه ـ ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو ـ هغه د خيالونو او فکرونو يو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ ـ هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو ـ هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپايان دي ـ په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کيناستو حکمونه هم ورکول ـ په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسيقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بينډ غږېږي ـ د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل ـ فلائنګ کوچ لکه د سيلۍ روان ؤ ـ او چې کله ئې د يو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نۀ د چا د ژړا اواز راغے او نۀ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نۀ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نۀ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کربنو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ... او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونۀ لګېده ،،.

کړه وړه کربنـه د شـکو پـه سـر
وختـه ! لاجوړ نۀ ووم چې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

ټوله ورځ باران ورېدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور ځادر نه د لږ ساعت دپاره مخ رابښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړې وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې درنې څپېړې ورکوي ـ

سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښي خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دوېم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې د دننه راتلو اووئیل ـ

سیفور یوه اږده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغۀ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغۀ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څۀ پټۍ درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پټۍ پسې پاڅېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څۀ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پڅې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغۀ په زړۀ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه .نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو .او ورته ئې اووے چې اودۀ شه چې کله صبا راۀخېژي نو... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل .بابا د هغۀ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نۀ وے راکړے نو... ،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارۀ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نژدې راغله ـ څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونیوۀ ـ بیا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه ـ د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سیفور په مخ پرېوتو ـ زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو .... خو خاموشه پاتې شوه ـ

د سیفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده ـ هغه اړخونه بدلول او د سپین ږیري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې ـ ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ لیدلي دي ـ د خپل هوس دپاره مې ډېرې وینې توې کړي دي خو ... اوس ملامته یم ـ ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل یو نشې آباده ولې، ، ـ بابا دې خبرې سره سر اُوخوزولو ـ او بیا ئې سیفور ته اوئیل ـ ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے ـ سیفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بیا ئې ـ یو سوړ اسویلے اوکړو ـ ,, هو بابا یوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي ـ زما په ضمیر بیا بیا چکونه لګوي ـ خو ... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوې چې د انسانیت ترې هم ویره کېږي، ، ـ ,,هو تاریښتیا اووے، ، ـ بابا د سیفور د خبرې تائید اوکړو ـ ,, تا راته قیصه کوله، ، ـ سیفور په اوچو شونډو ژبه راښکله ـ ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې ـ ماته چا اووئیل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پينشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بيا ،، ؟ سيفور اړخ بدل کړو او قيصه ئې بيا شروع کړه ـ بيا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ څارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بينک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بينک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمير سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بينک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ـ ـ ـ بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوويشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سواليه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سيفور دا قيصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدليدل رابدليدل ... چې کله د اور لمبه تيزه شوه نو سيفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اوليدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئيل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غوندې پاڅېدو۔ دروازه ئې خلاصه کړه ۔او چې کور ته دننه شو ۔نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو ۔د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ۔هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه ۔ چې څنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو ۔بابا اوبوګنیدو ۔چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه۔ د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل۔بابا به څهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل۔ زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے ۔خو دا د یو پښتون کور دے۔او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے۔بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده۔ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،،۔

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤریدل۔هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو ۔او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ۔بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل۔۔۔څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل .
او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو .

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په سادګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر ما زیګر ښکلا ګانو یو بل له غاړې ورکولې . په تنورونو به د پېغلو خندا ګانو نوره ګرمي پیدا کوله . د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ,, خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو . کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو . دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوظونه ،، پاخهٔ وو . په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې.

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې . خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلې.

د دواړو د کليو تر مينځه ايله دوه ميله فاصله وه . ځکه نو غم ښادي شريکه وه . مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه . جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو يار ؤ . دواړو د ځوانۍ ډېر رنګونه په يو بل شيندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه . او بيا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په يو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه . مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ .

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعيم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ . مېجر صيب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قيصې کولې . که هر څو هغې دغه قيصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خو د وروور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نيولے ۀ ځکه چې مېجر صېب په کشمالې ډېر زيات مئين ۀ او کشمالې ته ددغه مينې پوره پوره احساس ۀ .

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ۀ . ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه . هغې به چې کله جمال ته په ډېر مينه ,, بهائي جان ،، وئيلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالئ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر يو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو .

د وادۀ نه يو نيم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټئ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمير به ئې د يو بل نه داسې عجيبه عجيبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به يوه دوه خطا شول . د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئيل کوم چې صرف هغې اوريد ے شول .

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه . کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه . مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې. ورځ تېره شوه. او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے. په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې. کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل وروور او ,, بهائي جان،، له کټونه سم کړل. خبرې وشوې. ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل.

ټول خلق اوده شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو. هغې بیا بیا اړخونه بدلول. چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه. په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو. ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو. کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو. د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه. زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو. زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو. دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو. جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ. ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده . ګېر چاپېره ئې تورې تيارې ته وکتل . بيا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه . د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل . ساه ئې لنډه لنډه کېده . لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه .

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه . يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بيا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل . هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي . هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې . د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي . زر د جمال د کټ خوا ته کښېناسته . مېجر صيب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته .

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه . او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته . هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته . او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تـا مې د حال پوښتنه اونکړله

د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بیلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارهٔ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل ددغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه تړوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئي اوبهٔ خور سرته نهٔ ؤ رسولے۔ د هغهٔ خولې له دوه درې ځله يوه ټپه راغله اوبيا ئې داسې د ذهن نه په ببرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونهٔ لګولې شوه۔

کلے دومره لرې نهٔ ؤ۔ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بيا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې ۔هغه د خيالونو په ژور سيلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ۔ځکه نو ورته دا پته اونهٔ لګيده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسيدو ۔هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ۔خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبيا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے۔

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ۔او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو ۔هغه په فکرونو کښې ورک ورک يو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه ۔او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ويستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زير زير کتل۔

کلے د ټولو شريک ؤ ۔ځکه نو ورکښې هر يو مخ د بل سره اشنا ؤ ۔دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو يوه حصه وه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغهٔ د ماښام روټۍ هم نهٔ ده خوړلې ـ هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړهٔ کښې ئې یوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغهٔ ئې احساس نهٔ شو کولے ـ په کور کښې ډیوه تته شان بلیده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښهٔ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډیوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې ولیدې ـ زړهٔ ئې یو نرے غوندې درز وخوړو ـ ,, خېر خو دے کنه ،، د هغهٔ مرۍ وننښته ـ ښځې ئې په خپل شلیدلي پیڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو ـ ,, د نازکې تبه ډېره کمېږي نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بیا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغرۍ په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه ـ هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونهٔ وئیل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو ـ

ساعت پس کور ته د لالټین یوه رڼا رادننه شوه ـ د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ۇ ـ بابو صېب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زياته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه ځو ځله کېښوده اوبيائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصېب جنت گل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا لـه ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت گل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صېب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صېب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئيل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت گل ماشومې لور ته او بيا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ۇ چې ماشومې زبيرگے وکړو او په ښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت گل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمينان ښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترگې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بيا ئې مور ته وکتل او بيا ئې سترگې پټې کړې شپه ورو ورو غزيده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت گل او د هغۀ ښځې دواړو يو بل ته په سواليه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکي تبه بیا سېوا شوې وه. سترګې ئې پټې وې. چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو. مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه. او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تا دي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو. جنت ګل ورته په رپېدونکو شونډو خبره وکړه. او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو. ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیرې پرتې وې. او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو. هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول. د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله. جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي. اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم. او بیا زما سره زنانه ده. لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے. ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،،وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه. د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلے. د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې ځهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپیدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وترړل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکري ئې ونۀ لیده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې ـ په تورو ویښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتې وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصیبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نیني ورتیدې ـ ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله ـ او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه ـ هغه به ټوله ورځ اوشپه ټوخیده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په ټوخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصیبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصیبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسیده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ـ هغه به یوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صېب ،، د بیمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصیبې له ډاډ ورکړو.

د څو میاشتو پرله پسې ناروغتیا ښه نصیبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سیلاب په مخه کړې وه ـ یوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختیاره یاد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بیا د یوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې یو معصوم غوندې ارمان راؤپاریدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بیمارۍ پته ولګي او بیا راله ډاکټر راولي ،، ـ څو ورځې هغه د امېد او ,,مایوسۍ ،، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتیا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اورېدو سره د ښه نصيبې په کمزورې مخ پيکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د برېستنې نه سر رابهر کړو. اوبيا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤريدو نو د سکون يوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په رښتيا ,,خوش نصيبه،، ښکارېدو. د ډېرې خوشحالۍ نه ئې سر په خيرنه برېستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نيغ ونيول. د هغې زړۀ بې اختياره درزېدو خو په دغه درزا کښې يو پټ سکون ؤ چې ښه نصيبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډېر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصيبې د مشر خان رعب دار اواز واؤرېدو .,, زما کشرې بچې بيګاه ټوله شپه شوګيره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصيبې وار خطا شو چې ګنې د کشر خان طبيعت ډېر خراب دے. د يو ساعت دپاره ترې خپله بيمارې هېره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په يو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کېدو. او عن تر دې چې غيب شو. ښه نصيبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مايوسي خوره وه او دغه مايوسي د ښه نصيبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغے ښه نصيبې ورته په رپيدونکو شونډو څۀ وئيل غوښتل چې بهادر کاکا پخپله خبره راواخستله ـ,, کشر خان بيګا ټوله شپه خوب نۀ دے کړے يره خو عجيبه دنيا ده ،، ښه نصيبې ترې نه په وارخطايۍ تپوس وکړوـ,, نو ګني خدائے مکړه ناروغه دے ،، ـخان نۀ دے ناروغه د هغۀ سپے ټائيګر ناجوړه دے ـاو مشر خان ورله د ښار لوئے ډاکټر راوستے وو ـد بهادر کاکا خبرې سره په ښه نصيبې سر وچورليدو په مخ ئې دوه کرېږ وربې اوښکې راغلې ځان ورته ډېر بې ځوکه ښکاره شو ـهغې د حسرت په ډکو سترګو مخامخ د رحيم الله خان لورې بنګلې ته وکتل چې پکښې د ښه نصيبې د ماشوم والي او ځوانۍ سيورې تت شان ښکارېدل ـهغې دغه سپورو ته په سلګو سلګو ژړل او سپورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک په خپل نصيب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

رېل ګاډي ځو کريکې ووهلې . او بيا يو درز سره وخوزيدو . سهېل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغه د سګرېټ نه يو دومره اوږد کش راښکو چې سګرېټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ ليده . او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زياتې لمبې بلې وې . هغه د ريل ګاډي د کهړکۍ نه سر رابهر کړو . په سټېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول. او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتيدو اجازت اخستو. سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل. د جدايئ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سيما ، ولګيدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور يوه چغه وخته. هغه د کړکۍ نه لاس بهر کړو.

سيما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار ترې نه ښۀ لرې کړه. سيما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه. د هغې لاسونه بې اختياره خوزيدل او چې کله ريل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سيما په خپل مخ لړې لړې اوښکو ته پام شو. هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ريلوے سټېشن نه بهر روانه شوه.

سهېل او سيما دواړه د يونيورسټۍ ملګري وو. په دوه کاله کښې هغوي يو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خيال نه وتې وې. سهېل د ډېر لرې نه يونيورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سيما د ښار د يوې داسې کورنۍ حيا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تښ ئې هم خور وو. سهېل څو څو ځله د سيما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

درونند خوئي او حیاناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل درونند کړے ؤ ـ د یونیورستۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سیما ته دغه اندازه ولګیده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي یوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ ځو ځله دا فیصله وکړه چې پلار ته د سیما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ،،پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګیر ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وختله چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په یو بل پسې منډې وهلې ـ هغه ځو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنیا ته د خپلې مینې قیصه بیان کړي خو د ،،خانداني روایاتو،، او د مشرانو د ،،عزت،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تویولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئیلے شوې ـ مبارکیانې واخستے شوې خو سهېل به چپه خوله یوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو - ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده - زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي - چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي - زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه - تۀ خفه کېږه مه - دا د نصیبونو خبرې دي - د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ - هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سبوا شو - د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې - د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې - د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه - د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ -

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل - او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه - ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,,درز،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکي لیکلي وو - ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يقين وکړه ډېره خوشحاله شوم . او هن رښتيا زما هم يوه لور شوې ده بالکل زما په شان . ستا زوئے به بيخي ستا په رنګ وي . خو خفه په دې يم چې ليدے ئې نۀ شم . زما دپاره ورسره ډېره مينه کوه ،، .

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سيما او د هغې د ماشومې تصويرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سيما لور يو نظر ووينې . خو اوس دا خبره ګرانه وه . سهېل خط د يونيورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي ،، کېښودو . او بيا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل . هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې يوه وړه فيکټري ولګوله . چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو .

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خورېدو وو . د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې . يوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو . ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چيټۍ د کور په پته راغلې ده . خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زيړ وتښتېدو . هغۀ ښځې ته د چيټۍ د راختسو ووئيل . هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل . چې ښځې څنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ يو درز وخوړو . زر زر ئې خط پرانستو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورستۍ کښې د هغه ګورې ونې سیورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو. هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر يوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصويرونو پسې چشمې لګولې . يوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډډه وهلې وه او د نسيم حجازي ليکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله . سهيل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو . د ډاکې نه ئې خط واخستو . د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل . د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سينه کښې بې اختياره ودانګل . سيما ته د پنځويشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل ليکلي وو.

,, پرون چې مې کله په آئينه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپينو ويښتو ته فکر يوړم . ستا د سر ويښتۀ خو به هم سپين شوي وي کنه او په دغه سپينو ويښتو کښې به تۀ څومره ښکلے او درونډ ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وينم او تۀ چې کله يوازې شې نو کله کله به دې زما خيال خامخا چيړي ،،

سهيل څو څو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختياره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بيا په درنو قدمونو د آئينې مخې له ورغے خپلو سپينو ويښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکے شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلے د شونډو سرونو له راغے. خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئیل.

څو کاله پس د سهیل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهایۍ توري وريځې ګورې ګورې شوې. هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ. د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو. خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه. هغۀ د ډاکې نه په رېپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو. د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلي غوندې اوخندل او بیا ئې اووے ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهیل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هېرې وې. سهیل ددې هر څۀ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله ؤ. د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهیل په نوم وه سهیل زر زر په رېپېدونکو لاسو لفافه پرانسته. او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې.

,, ما وبخښه سهیله ! ما وبخښه ځکه چې زه
مړه یم. پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ
چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے ؤ. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې یوې ملګرې له دې وصیت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سیمه وبخښه ،، .

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه
خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سیما لیک د هغهٔ په
سینه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

کـه وختونه دي تېر شوي زما مینې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغهٔ یو نظر د باچا خان چوک په مېنځ کښې د دغه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل. بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې. په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپه لپه خاورې ولیدې. د هغهٔ ذهن ته د باچا خان هغه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سرلوړۍ دپاره کړې وې. ځان سره ئې دومره قدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څۀ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو . هغۀ څۀ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دۀ دۀ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے .

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښته جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښته د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول . هغۀ څۀ ساعت دا هر څۀ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغۀ د خپل اوږد کوټ د جیب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتۀ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده . هر چا پوزې نیولې وې . او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نۀ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے .

هغۀ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،،؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي . هغهٔ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل . نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئے دفتر دے . هغهٔ ځان سره ووې چې دا د مـردارو ځناور بـدبُو خـو بـه پـه دې لـوئے لـوئے افسرانو هم لګي کنه نو بیا څهٔ وجه ده چې دوي ددې بې حسۍ مخ نیوے نهٔ شي کولے .

زړهٔ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خېر دے ،، اسوېلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډېرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه . هغهٔ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نهٔ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغهٔ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړهٔ له ئې څهٔ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هېڅ ونهٔ وئیل او بیا څهٔ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ .

د هغهٔ نوم غمخور ؤ . د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک . ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغهٔ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو سترې کړې ؤ او د مايوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته ستر ګې نیولې وې.

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغۀ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پريوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو.

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتيا ورله د حوصلې ختې ومروړلو. نو د خپل کلي په ,,ممبر صيب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزير صيب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو. او نن هغه په دې ارمان او په دې اميد د ,, وزير صيب،، سلام له راغلے ؤ.

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ؤ .خو چې کله په دغه انتظار انتظار سترے شو نو د وزير د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, يا هلکه هغه وزير صيب چرته دے،، هغۀ پوزه وچونډله .په څو ډکو بريتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ختې ئې ووې ,,صيب ميټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د ميټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دے۔نو څۀ ساعت ئې بيا انتظار وکړو۔ هغه لا په دويم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې۔ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئيلي نۀ دي چې صېب په ميټنګ کښې دے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختله۔زړۀ ته ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي له څټ لکه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو۔

هغه لا د وزير صېب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو۔غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کليمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغير ئې د وزير صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه۔هغۀ د ننوتو سره د وزير صېب په کړس کړس خندا واؤريده۔چې مخامخ ئې وکتل نو وزير صېب يو څو جينکو سره په خبرو کښې ورک ؤ۔چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګيدې نو تندے ئې تريو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ۔۔۔۔د ممبر صېب خط دے ۔د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزير صېب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د ټلۍ په بټن ګوتې کېښودې ۔ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزير صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بيا ئې يو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څو ډکي وېښتهٔ ئې نېغ ودرېدل هغهٔ به لاڅهٔ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې ,,درته مې شل ځله وئیلي دي چې زهٔ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده .خو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې ،، .

نوکر د څهٔ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوهٔ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه ویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,, ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا ....ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل .غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته راننوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اړډر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم وٚ.

د انصاف طمع به څوک د چا نه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو . لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو . او لا ساه به ئې اخستې نۀ وه . چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل .

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ. ګلاب دین په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ. د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه. ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو. د هغۀ د فکر الوت د هغۀ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل.

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغۀ په مزاج کښې عاجزي وه. د هغۀ په عادتونو کښې سادګي وه. او د هغۀ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ. ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي. په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارۀ لګېدل... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې. او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ. هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ. لونګین چې ځنګه ځنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغۀ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ. هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو. د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي.

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو... چې ځنګه د ,, لونګین،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنياګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دين شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو . چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئيلے کېدل . د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو . چې د ګلاب دين بابا شعرونه دې اووائي .

د خپل بابا په وجه د لونګين ادبي دنيا هم ډېره فراخه شوې وه . يوه ورځ چې کله هغه په يو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپين ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوريدو سره لکه چې لونګين په سوچ کښې لاړو . د خولې نه ئې بې اختياره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, يو ځل ،، اورېدلے دے . ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجيبه سړے ئې ,, چنار ،، صيب خو پوره د پنځوسو کتابونو ليکوال دے او تا ئې ايله يو ځل نوم اوريدلے دے ؟ او بيا هغه ملګري لونګين ته د ,, چنار صيب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغۀ په ذهن کښې د ,, چنار صيب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې .

هغه ډېر ناقراره وو . او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صيب ليدو ته لاړ شي . د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صيب کلے دومره لرې نۀ وو . خو لار ئې ورکه ورکه وه . ځکه نو د لرې کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب کلي ته را اورسيدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صېب درک ورنکړو ... لونګين د لږ ساعت دپاره اتاله ودريدو ـ او دې سوچ يوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ يم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے ليکوال څنګه نۀ پېژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته يو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ . . . ـ هاغه اتې وال چنارے خو نۀ يادوې ،، لونګين ورته اووے نه بابا ... زۀ سپين ګل شاعر يادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګين چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه يادده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,, ... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اورېدو سره د لونګين لاړې تيرې شوې ـ

هغه چې د سپين ګل کور ته اورسيدو نو يو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې يو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زيات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپين هم نۀ ؤ ـ سړي لونګين ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګين په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي،، ... زۀ ... د سپين ګل چنار ليدو ته راغلے يم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو ـ زهٔ چنار یم کنه ... د خدائے زوره وره ـ څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو ـ او اتاله اودریدو ـ

چې کله لونګین د چنار صېب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صېب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي ـ ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نهٔ دے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زهٔ لیکوال نهٔ ګڼم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څهٔ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې ـ خو نهٔ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړهٔ ټینګ نهٔ کړو وئے وئیل ,, چنار صېب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نهٔ پېژني ـ دا ولې ،، چنار صېب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل ـ ,, مېلمه ... دا کلے څهٔ چې ددې دور یو لیکوال نهٔ زما په قدر پوهېږي او نهٔ زما په دې لیکلو ـ خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، ـ لونګین به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دي سوچ یوړو چې که د چنار صیب په دې لیکلو نن د چا غـوږ نـهٔ کرېږي او څوک ورتـه درنښت نـهٔ ورکـوي ـ نـو راتلونکے وخت به ورته څهٔ نظر اوکړي ـ لیـک خـو هاغـه لیـک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صیب د نسوارو یو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زهٔ هم داسې یم ـ ـ ـ دې ادارو ته څهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به څهٔ وي او معیار به ئې څهٔ وي ،، ـ د دې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغهٔ په خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو ـ وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صیب نه اجازت واخستو ـ او چنار صیب هم په زړهٔ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صیب د کلي نه روان شو ـ ـ ـ د ځان سره ئې کرل ریبل کول ـ ـ ـ څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهن کښې د چنار صیب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړهٔ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارۀ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو. سترړے سترړے په کټ کښېنې پرېوتو... چې دغه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه څویه. جوړخو ئې کنه ،، . هغۀ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مۀ خفه کېږه دا په شمار نۀ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ټیټې سترګې ملامته ولاړ وو. هغۀ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نۀ ده په معیار ده.

که هر څو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا،، وئیلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه . د اسمان په مخ اوښان اوښان وريځې يو بل پسې روانې وې . سپوږمۍ به کله کله د وريځو د مينځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه . ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئيل او پناه به شوه . شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې يو سپي د خپل ستړي ژوند نه فرياد شروع کړو . د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فرياد سره خپله ژړا هم شروع کړه . او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل. د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې. هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ.

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه. خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې. خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,, لېونۍ ،، شوه. خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه. او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو. کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو. لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ. په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې. وېښتۀ ئې ګډ وډ وو. په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولې وي. د هغې ساه راماته وه. او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده. د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري. هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے. او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ۔د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ۔خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے ۔
د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه رابښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ رااخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې ۔د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ۔لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل او ل مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ۔د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي ۔په اوچو شونډو ئې ژبه رابښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ۔لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ۔هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ...تۀ وار خطا کېږه مه...بس چې که خېر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم۔
د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ۔د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ،، د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وریځې نورې هم ګورې شوې .د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اوربدے شول .لېونۍ خپله بیماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي.

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قیامت پته نۀ لګیده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قیصه کړې وه .څوک چې نن مجبوره وه... د بیمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه.

صبا له لېونۍ د ګاډي په سیټ کښې پټې سترګې پرته د لوئې هسپتال په لور روانه وه .د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو یو لوئې سیلاب په مخه کړے ؤ.

د لوئې هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔ د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډي مېدان وي۔ اکثر زنانه داسې ښکاریدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د میک اپ نخښې هم د لرې نه لیدے شوې۔ چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بیرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې بې وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فیصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې ـ ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو ټپولو دپاره هېڅوک نۀ وو ـ لېونۍ هم په یو کټ کښې غزېدلې پرته وه ـ کله کله به ئې سترګې راپورته کړې ـ ګېر چاپېره به ئې وکتل او بیا به ئې سترګې پټې کړې ـ د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو ـ په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئیل او بیا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه ـ هغۀ د سردار خولې ته کتل ـ سردار د خپل تندي نه خولَه اوچه کړه او بیا ئې یو سوړ اسوېلي سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ،،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زیړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار ـ زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم ـ زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے ـ ددۀ به لار خلاصه شي ـ او زۀ به د سکون ساه واخلم او بیا هغه په بق بق وژړېده ـ ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بیا په شغ د وارډ نه بهر ووتو ـ د لېونۍ خاوند یو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو ـ هغۀ د شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کښېنې بره اسمان ته کتل او په سترګو کښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سېلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لا اوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې ځۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تېوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمټو روښه کړې وه. د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه. خلق تلل راتلل.... او بیا دوه ګېنټې پس د اپریشن د کمرې نه یو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ. د هغوي مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپین څادر غوړېدلے ؤ سټرېچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړې بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو. هغې مسلسل زبیرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بلېدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقـښش ده ،، د لېـونیۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکې شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،، ـ

ورځ یو ځل بیا سترې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اودۀ کېدو په غـرض روانـه شـوې وه ـ چـې لېـونیۍ سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپل خاوند ته وکتل مسکیۍ شوه ـ بیا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارۀ خورېده نو لېونیۍ نه د هغې خوئېندې ورونړه او مور پلار چاپېره ناست وو ـ لېونیۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوخته نیولې وه او لکه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګیا وه ـ ,, زۀ مرګ نۀ غوارم ـ زۀ ژوند غوارم ډېر ژوند ... د خپلې ماشومې زرقېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغې په سینه کښې د مور د مینې احساسات راپاربدلي وو ـ خوئېندې ورونړه ئې خاموشه وو او د مور په سترګو کښې ئې د خوشحالیۍ اوښکې تلې راتلې ـ

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,,ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطايۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوربېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سواليه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بیا به د هغوي اوچو ترارو ترارو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده .

په لکهونو بې کوره ... ژړیدلو ، کړیدلو او زوریدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلې سلګۍ سلګۍ کډواله نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه ... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به رویې هم ملاوېږي .نو د پښتنو د حیا ، عزت او پښتو امتحان راغې... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ... هم پښتنو اوبائیلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتیا شوه چې ,, پښتانۀ هر څۀ ته د ټینګې دي خو ,, پیسې ،، ته د ټینګې نۀ دي ،، .ډېر درانۀ ورکښې سپک شول .د رجسټریشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پیسو دپاره د پینځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، یتیمانو او کونډو رنډو حقونه ښۀ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د یو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شیرولي چا چې... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تویه ولې او هر څۀ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل .او په خپل ویخ ضمیر به ئې فخر کولو .د پیسو لالچ په مخه واخستو .هغه په یوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه .د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې .هغه خپل ضمیر په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نۀ کور وو او نۀ څوک د تپوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نهٔ شو او پیسو ته هم ـ او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څهٔ پیسې تکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نهٔ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه ـ او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو ـ هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې ـ خو کله ورته هم دا احساس نهٔ کېدو چې زهٔ څه کوم ـ که هر څو د هغهٔ تعلق د مذهبي خلقو سره وو ـ خو اوس ترې مذهب هم هیر وو ـ پښتو هم هیروه وه او غیرت هم ـ

شیر ولي ته به چې چا د هغهٔ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل ـ ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، ـ او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه د دغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو ـ چې ناګهانه ورته خبر راغے ـ چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګیدلے د ے ـ د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو ـ د هغه په وجود لړزان راغے ـ د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې ـ کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې ـ هغه په لاره کښې زیر زبیخلے ولاړ وو ـ کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې دډهٔ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو ـ هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نزدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وې کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو،عاجزانو حق راته د ګل غوندې ځوئے واخستو ،،ـ شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالٰی هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،،

شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ ځوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،،ـ په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم ځوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال **۱۹۷۵**ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو،، وړومبې شعري مجموعه،، چې په کال **۱۹۷۸**ء کښې چاپ شوه.
۳	وینې خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال **۱۹۸۱**ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال**۱۹۸۲**ءکښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	وړمبے نعتیه مجموعه چې په کال **۱۹۸۹**ء کښې چاپ شوه او په کال **۱۹۹۱**ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بيا اوخاندو	د پښتو د معياري لطيفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په ورمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دويم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دويمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحميد بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې ديو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	ديوان احمد دين طالب	د نوموړي شاعر دا ديوان د مکملې ديباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمير د خونړو حالاتو په حقله د سليم گرديزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د يوې ډېرې تفصيلي ديباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دريمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ ء کښې بیا په کال ۲۰۰۶ ء او بیا په کال ۲۰۰۷ ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۶ ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زهٔ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې، ، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژونداومبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روښن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ ء کښې چاپ شوے دے.
۱۶	ما هېرولے نۀ شي	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لري ۔
۱۷	اے گنبد خضریٰ	په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے ۔
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده ۔

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شـــعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library